

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Priecelovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci žalobcu: **T. spol. s r. o. Vranov nad Topľou**, D. Nacina Ves, IČO: X. proti žalovanému: **C. a. s.**, ul. X. B., IČO: X. zastúpený advokátom: Advokátska kancelária B. s. r. o., D. B., IČO: X. za účasti **vedľajších účastníkov na strane žalovaného: 1/ S. M. B.**, IČO: X.X. zastúpený advokátom: K. s. r. o., G. P. B., IČO: X. **2/ T.T. a. s.**, Š. B., IČO: X. zastúpený advokátom: JUDr. O. Z., B., **o náhradu škody vo výške 384 350,06 eur s príslušenstvom**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 17Cb/115/2003-683 zo dňa 20. februára 2014, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 17Cb/115/2003-683 zo dňa 20. februára 2014 **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného S. M. B., IČO: X. na účet právneho zástupcu trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2875,60 eur.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného T. a. s. B. náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej súd prvého stupňa) rozsudkom č. k. 17Cb/115/2003-683 zo dňa 20. 02. 2014 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému a vedľajším účastníkom trovy konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca sa domáhal žalobou voči žalovanému náhrady škody vo výške 10 000 Sk s príslušenstvom. Na pojednávaní dňa 06. 03. 2007 žalobca rozšíril žalobu na sumu 11 578 930 Sk (384 350,06 eur) a súd uznesením zo dňa 22. 03. 2007 rozšírenie žaloby pripustil. Na pojednávaní konanom dňa 16. 03. 2011 súd prvého stupňa pripustil spresnenie žalobného návrhu, podľa ktorého žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 384 350,05 eur istiny s 9,07 %-ným úrokom z omeškania od 31. 05. 2003 do zaplatenia.

Žalobca svoj návrh odôvodnil tým, že dňa 09. 10. 1998 nadobudol 110 ks akcií na meno spoločnosti T.T. a. s., identifikačné číslo emisie: IČO: X. Žalovaný dňa 10. 12. 1998 zaslal žalobcovi list, označený ako „Oznámenie o realizácii rozhodnutia o uložení opatrenia na nápravu zistených nedostatkov“, v ktorom mu oznámil, že na základe rozhodnutia o uložení opatrení na nápravu niektorých nedostatkov, ktoré vydalo Ministerstvo financií Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo financií SR“) dňa 09. 12. 1998 pod č. j. 43/1998/SAN, uviedol do stavu platného pred 09. 10. 1998 evidenciu účtu majiteľa - Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „Ministerstvo hospodárstva SR“), ako aj evidenciu registra emitenta - T.T. a. s. B.. Prílohou tohto oznámenia bol zmenový výpis z účtu majiteľa - žalobcu, zo dňa 10. 12. 1998, na ktorom sa údaj o tom, že žalobca je majiteľom 98 ks akcií na meno obchodnej spoločnosti T.T. a. s. B., už nenachádzal. Rozhodnutie Ministerstva financií SR zo dňa 09. 12. 1998, č. j. 043/1998/SAN bolo v konaní o preskúmanie správneho rozhodnutia zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „NS SR“) sp. zn. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28. 05. 2002. Žalobca listom zo dňa 11. 06. 2002 vyzval žalovaného, aby na účte majiteľa cenných papierov zaevidoval stav pred vydaním zrušeného rozhodnutia Ministerstva financií SR zo dňa 09. 12. 1998 a tento údaj zaevidoval aj v registri emitenta T.T. a. s. B.. Úrad pre

finančný trh, ako orgán vykonávajúci dohľad nad finančným trhom v oblasti kapitálového trhu a poisťovníctva, listom zo dňa 08. 11. 2002 žalobcovi oznámil, že z dôvodu zmeny podoby akcií spoločnosti T.T. a. s. B. zo zaknihovaných na listinné, žiadosti žalobcu nie je možné vyhovieť. V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenia § 163 ods. 6 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a § 56 ods. 1 písm. a/ zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch, podľa ktorého je stredisko povinné evidovať zaknihované cenné papiere, zmeny ich majiteľov a ďalšie údaje, ktoré sa ich týkajú, a to v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Žalovaný - C. bol teda povinný uviesť účet majiteľa cenných papierov - žalobcu, do stavu platného pred dňom vykonania zmeny (rozhodnutím Ministerstva financií SR zo dňa 09. 12. 1998, č. j. 043/1998/SAN, zrušené rozsudkom NS SR sp. zn. 4 Sž 143/01 zo dňa 28. 05. 2002), podľa zrušeného rozhodnutia. Podľa názoru žalobcu žalovaný porušil právnu povinnosť, ktorú mu ukladá § 56 ods. 1 písm. a/ zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch. Žalobca mal vedomosť, že obchodná spoločnosť T.T. a. s. B. vyplácala dividendy akcionárom, avšak žalobcovi ich výška nie je známa. Žalobca teda žiadal náhradu škody voči žalovanému, ktorá mu vznikla nevyplatením dividend v roku 2002, pôvodne v sume 10 000 Sk. Súčasťou pôvodného návrhu bol aj 13%-ný p. a. úrok z omeškania z dlžnej sumy od doručenia žaloby do zaplatenia.

Žalovaný vo vzťahu ku škode, resp. ušlému zisku, ktorého sa žalobca v konaní domáha, vyslovil názor, že žalobca nielenže nepreukázal v akej výške spoločnosť T.T. a. s. B. za rok 2002 vyplácala svojim akcionárom dividendy, ale z článku uvedeného v Hospodárskych novinách dňa 15. 08. 2003, ktorý žalobca založil do spisu ako jediný dôkaz na preukázanie tejto skutočnosti, jednoznačne nevyplýva, že akciová spoločnosť T.T. a. s. B. za rok 2002 svojim akcionárom dividendy vôbec vyplácala. Vzhľadom k tomu žalovaný žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalobcovi uložiť povinnosť uhradiť žalovanému trovy konania.

Právoplatným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obo 202/2007 z 29. 11. 2007 bol pripustený vstup Slovenskej republiky – Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného. Ďalším uznesením sp. zn. 17 Cb 115/2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 03. 2010, súd prvého stupňa návrh žalobcu zo dňa 13. 11. 2009 na prerušenie konania

zamietol a uznesením sp. zn. 17 Cb 115/2003 zo dňa 23. 03. 2011, právoplatným dňa 13. 05. 2013 pripustil, aby do konania vstúpil na strane žalovaného vedľajší účastník T. a. s. B..

Z odôvodnenia prvostupňového rozsudku ďalej vyplýva, že písomným podaním, súdu doručeným dňa 16. 07. 2013, žalobca opätovne navrhol prerušenie konania z dôvodu konania Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa má riešiť otázka vlastníctva 110 ks akcií spoločnosti T. a. s. B., ktoré nadobudol žalobca. V rámci skúmania podmienok konania bolo konajúcim súdom zistené, že o sťažnosti žalobcu bolo rozhodnuté uznesením ÚS SR pod č. k. I. ÚS 573/2012-18 zo dňa 28. 11. 2011 tak, že sťažnosť spoločnosti T. s. r. o. V. bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. Vzhľadom k tejto skutočnosti súd prvého stupňa uznesením č. k. 17 Cb 115/2003 zo dňa 24. 07. 2013 návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Keďže žalobca namietal, že predmetné uznesenie neobdržal, súd mu uznesenie opätovne zaslal a toto následne nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 01. 2014.

Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že predmetom sporu je náhrada škody vo výške 384 350,06 eur istiny s 9,07 %-ným úrokom z omeškania odo dňa doručenia uznesenia o pripustení zmeny žaloby. Uvedená škoda podľa tvrdenia žalobcu predstavuje dividendy za účtovný rok 2002, ktoré mu ako majiteľovi 110 ks akcií spoločnosti T. a. s. B. v dôsledku protiprávnych úkonov žalovaného neboli vyplatené. Podľa tvrdenia žalobcu dňa 09. 12. 1998 žalovaný v rozpore so zákonom vykonal zápis na ťarchu účtu žalobcu a tiež v registri emitenta T. a. s. tak, že na účte žalobcu neostali žiadne akcie spoločnosti T. a. s. a žalobca bol vymazaný z registra emitenta T. a. s.. Po doručení právoplatného rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 4 SŽ 143/01 zo dňa 28. 05. 2002 žalovaný nerešpektoval záväzné ustanovenie § 64 zákona č. 600/1992 Zb. o cenných papieroch v znení neskorších predpisov a neobnovil zápis o vlastníctve 110 ks akcií T. a. s. na účte žalobcu a zápis žalobcu v registri emitenta T. a. s.. Obchodná spoločnosť T. a. s. nevyplatila žalobcovi dividendy za účtovný rok 2002 z dôvodu, že žalobca nie je zapísaný v zozname akcionárov, ktorý pri listinných akciách na meno vedie v zmysle § 99 ods. 3 písm. i/ zákona č. 566/2001 Z. z. žalovaný. V dôsledku protiprávneho konania žalovaného bol žalobca zbavený všetkých akcionárskych práv spojených s vlastníctvom 110 ks akcií obchodnej spoločnosti T. a. s.. Žalobcovi ako akcionárovi spoločnosti T. a. s. B. by boli za účtovný rok 2002 vyplatené dividendy vo výške 11 578 930 Sk, t. j. 384 350,06 eur istiny.

Súd prvého stupňa uviedol, že v zmysle § 373 a nasl., § 374 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“), pre splnenie zodpovednosti za škodu je potrebné splnenie troch zákonných podmienok, a to porušenie zmluvnej alebo právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody. V predmetnej veci dospel k záveru, že žalobca sa nikdy nestal akcionárom spoločnosti T. a. s. B., čiže u žalobcu absentuje aktívna legitímácia na uplatnenie akýchkoľvek akcionárskych práv. Podľa názoru súdu exekučný prevod akcií bol absolútne neplatným právnym úkonom, nakoľko akcie T. a. s. mohli byť v čase exekučného prevodu len vo vlastníctve Slovenskej republiky. Vzhľadom na túto skutočnosť akýkoľvek prevod bol v danom prípade vylúčený podľa čl. 20 odseku 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku, ktorý je uvedený v čl. 4 ústavy nevyhnutný na zabezpečenie potrieb spoločnosti, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu môže byť iba vo vlastníctve štátu. Podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby, akýkoľvek prevod štátnych akcií je možný len na základe privatizácie. S poukázaním na § 2 ods. 3 zákona č. 192/1995 Z. z. o strategických podnikoch prvostupňový súd uviedol, že predmetom privatizácie nemôžu byť akcie T. a. s. a S. a. s. B., ktorých držiteľom je štát alebo fond. Exekučný prevod akcií T. a. s. bol preto podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) absolútne neplatným právnym úkonom. Ďalej uviedol, že podľa § 114 Exekučného poriadku (ďalej len „EP“), exekúciou nie je možné postihnúť veci, ktorých predaj je podľa osobitných predpisov zakázaný, alebo ktoré podľa osobitných predpisov exekúcii nepodliehajú. Exekučný prevod akcií T. a. s. je preto absolútne neplatným právnym úkonom aj podľa § 39 OZ, podľa ktorého neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. V prípade listinných akcií môže akcionár preukázať, že je akcionárom, predložením akcie alebo zápisom v zozname akcionárov. Podľa názoru súdu neexistuje rozhodnutie súdu, ktoré by určilo, že žalobca nadobudol akcie T. a. s. B.. Po zhrnutí vyššie uvedených zistení súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že v čase výplaty dividend je, alebo bol akcionárom spoločnosti T. a. s. B., teda mal právo podľa § 178 ObchZ na dividendy z akcií T. a. s., a preto mu vznikla škoda vo výške nevyplatených dividend z akcií T. a. s. B.. Žalobca teda v konaní nepreukázal, že žalovaný porušil svoju povinnosť voči žalobcovi, ktorá mu vyplýva zo zmluvy alebo zo zákona, rovnako nepreukázal, že medzi porušením povinnosti

žalovaným a vznikom škody na strane žalobcu existuje príčinná súvislosť, t. j. že k nevyplateniu dividend z akcií T. a. s. B. žalobcovi došlo v dôsledku porušenia zákonnej alebo zmluvnej povinnosti žalovaného. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu veci súd prvého stupňa žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

O náhrade trov konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť úspešnému žalovanému a vedľajším účastníkom na strane žalovaného trovy konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca argumentujúc odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p., teda že v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Tvrdil, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť pred ním konať. Ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.).

V dôvodoch odvolania poukázal na to, že dňa 14. 10. 2013 podal súdu okrem návrhu na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 28Cb/1 12/2002 aj ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní vytýčenom na deň 17. 10. 2013 so žiadosťou o jeho odročenie na neskorší termín z dôvodu, aby súd najprv rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania. Súd prvého stupňa pojednávanie vytýčené na deň 17. 10. 2013 odročil a vytýčil pojednávanie na deň 12. 12. 2013. Žalobca listom zo dňa 04. 12. 2013 ospravedlnil neúčasť aj na tomto pojednávaní a žiadal pojednávanie odročiť na neskorší termín. Upozornil prvostupňový súd, že doposiaľ nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013. V nadväznosti na to prvostupňový súd žalobcovi dňa 19. 12. 2013 druhýkrát doručil uznesenie č. k. 17Cb/115/2003-635 zo dňa 24. 07. 2013, ktorým návrh na prerušenie konania zamietol. Žalobca súdu vytkol, že predmetným uznesením rozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania zo dňa 16. 07. 2013, avšak stále nie o jeho návrhu zo dňa 14. 10. 2013. Po odročení pojednávania vytýčeného na deň 12. 12. 2013 bolo žalobcovi dňa 28. 01. 2014 doručené predvolanie na pojednávanie na deň 20. 02. 2014. Žalobca sa ospravedlnil aj z tohto pojednávania, napriek tomu súd v uvedený deň pojednával a vo veci samej aj rozhodol.

Vo vzťahu k tejto skutočnosti žalobca namietal, že súd na pojednávaní dňa 20. 02. 2014 konal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že z neúčasti na pojednávaní sa písomne ospravedlnil (dňa 18. 02. 2014) a súčasne požiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu, za ktorú označil nerozhodnutie súdu o jeho návrhu na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013. Poukázal aj na nesprávne konštatovanie súdu na strane štyri odsek tri odôvodnenia rozsudku o tom, že o návrhu na prerušenie konania rozhodol uznesením zo dňa 24. 07. 2013, právoplatným dňa 03. 01. 2014, avšak bez toho, že by bol spomenul, že žalobca podal návrh na prerušenie konania aj dňa 14. 10. 2013, o ktorom doteraz vôbec nerozhodol. Žalobca má za to, že postupom súdu prvého stupňa mu bola odňatá možnosť pred ním konať, pretože súd rozhodol v jeho neprítomnosti napriek tomu, že boli splnené podmienky na odročenie pojednávania. Zároveň namietal, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že bolo o obidvoch jeho návrhoch na prerušenie konania (tak zo dňa 16. 07. 2013, ako aj zo dňa 14. 10. 2013) rozhodnuté, aj keď z obsahu spisu je zrejmé, že o návrhu na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013 do dnešného dňa nerozhodol.

Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný a vedľajší účastníci na strane žalovaného v písomných vyjadreniach k odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, § 204 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Žalobca v odvolaní namietal, že súd mu ako účastníkovi konania odňal možnosť pred ním konať, čo je prípustným odvolacím dôvodom v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. K vade v zmysle uvedeného ustanovenia podľa jeho tvrdenia došlo postupom súdu prvého stupňa, ktorý napriek tomu, že

žalobca včas ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní uskutočnenom 20. 2. 2014 z dôležitého dôvodu, ktorým bola procesná prekážka, že súd nerozhodol o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013 a existovali tak dôvody na odročenie pojednávania, vec prejednal a meritórne rozhodol v neprítomnosti žalobcu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník pred súdom mohol uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 119 ods. 1, 2 O. s. p. pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a/ dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b/ deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c/ ak je to možné uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil.

Ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, keď sa bude konať nové pojednávanie. Dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise (§ 119 ods. 4 O. s. p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa predmetnú vec prejednal a rozhodol na pojednávaní nariadenom 20. februára 2014, ktorého sa žalobca nezúčastnil a svoju

neprítomnosť ospravedlnil písomným podaním doručeným súdu 19. februára 2014, v ktorom zároveň žiadal odročenie pojednávania s odôvodnením, že súd doposiaľ nerozhodol o jeho návrhu zo dňa 14. 10. 2013 doručenom súdu 17. 10. 2013 na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 28 Cb 112/2002. Uvedenú skutočnosť považoval za procesnú prekážku nariadeného pojednávania.

Odvolačný súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa neodňal žalobcovi možnosť konať pred súdom tým, že prejednal a rozhodol vec na pojednávaní dňa 20. 2. 2014 bez jeho prítomnosti. Z citovaného ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. vyplýva povinnosť súdu pokračovať v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Zároveň umožňuje súdu vec prejednať aj v neprítomnosti účastníka za podmienky (predpokladu) riadneho predvolania a nedostatku žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dôležitosť dôvodu posudzuje súd s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Skutočnosť, že žalobca navrhol fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. nie je takým dôležitým dôvodom aký má na mysli citované ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p., na ktorý mal súd prihliadnuť a pojednávanie odročiť. Podanie návrhu na prerušenie konania nebránilo žalobcovi zúčastniť sa nariadeného pojednávania a jeho úvahy o dôsledkoch kladného či zamietavého rozhodnutia súdu o tomto návrhu nie sú významné z hľadiska posúdenia dôležitosti dôvodu na odročenie pojednávania. Odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. nie je preto opodstatnený.

Žalobca tiež namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že rozhodol o návrhu na prerušenie konania zo dňa 14. 10. 2013, aj keď z obsahu spisu je zrejmé, že o ňom nerozhodol. K tejto námietke odvolací súd poznamenáva, že procesné pochybenie súdu prvého stupňa, spočívajúce v absencii rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania pred meritórnym rozhodnutím, nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie veci. Pod právnym posúdením je potrebné rozumieť činnosť súdu, pri ktorej sa zo skutkových zistení vyvodzuje právny záver a aplikuje konkrétna právna norma na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov sa jedná vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávny právny záver. Predmetom

konania je nárok na náhradu škody. Žalobca v odvolaní nenamietal správnosť aplikácie právnej normy súdom prvého stupňa na zistený skutkový stav ale poukázal na procesné pochybenie, v dôsledku čoho opodstatnenosť odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p. nie je daná.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 224 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a vedľajšiemu účastníkovi: Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky na strane úspešného žalobcu priznal náhradu trov konania, pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia advokátom vo výške 2 875,60 eur. Advokátovi patrí odmena za dva úkony právnej služby – rokovanie s klientom 21. 4. 2014 a písomné vyjadrenie k odvolaniu z 24. 4. 2014 podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 13a ods. 1 písm. b/, c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 1 190,13 eur za jeden úkon a paušálna náhrada hotových výdavkov dvakrát po 8,04 eur podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky. Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty (DPH), preto mu v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky patrí odmena a náhrady zvýšené o DPH (20%) , čo predstavuje 479,26 eur. Žalovanému a ďalšiemu vedľajšiemu účastníkovi odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s poukázáním na ustanovenie § 151 ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že trovy právneho zastúpenia neboli vyčíslené a iné trovy zo spisu nevyplývajú.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

V Bratislave, 29. apríla 2015

JUDr. Gabriela Mederová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mária Némethová